

»Oh, oče, že dolgo je hodil za menoj, pa jaz ga nisem marala . . . bala sem se ga . . . Tedaj pred tremi meseci . . . ko ste se vi sprli z njim . . . je dejal, da vas spodi . . . če . . . in jaz . . . jaz sem se bala za vas . . .«

Molče je gledal v tla.

»Ali ga imaš rada, dekle?« je kriknil čez nekaj časa ter planil kvišku.

»Ne, ne« — je jokala ona; »nisem se ga mogla ubraniti. Dejal je tedaj . . . jaz sem bila sama doma . . . samo, če ga poljubim, potem vas pusti . . . in . . .«

»O ta volkodlak!«

»Pa spat pojdi, Rezika!« je dejal namah mehko, položil svojo žulavo, raskavo roko na njene mehke lase, potem pa je planil skozi vrata.

* * *

Drugi dan so našli delavci nadzornika Zipplerja ubitega pred tvornico, stari Pegan pa se je sam naznanil sodišču. — »Ni mi žal,« je ponavljal; »ubil mi je hčer!« — Rezika je res umrla, še preden so očeta odpeljali v Gradišče ob bistri Soči, kjer naj premišljuje, kako se sme ali ne sme braniti čast svoje hčere . . .

Zipplerju pa so delavci položili na krsto ob svojih stroških nekaj vencev ter se »in corpore« udeležili pogreba — ali na višji migljaj, ali iz proste volje, o tem nočemo razsojati.

Bratu Josipu na grob.

(† 12. septembra 1898.)

Zavel vihar je s severa

Ko smrt hladan,

Drevil se dalje, dalje tja

Na južno stran.

Boječe, tožno zrl za njim

Sem čez gore: —

Ta sapa zadnji cvet požge! . . .

Gorje, gorje! . . .

In pal je cvet ko snežec bel,

Sred rahlih sanj se je osul — — —

Vihar raznese še pepel! . . .

O ne! to cvetje ne zamre,

V dom čistosti ga presade,

Z njim prestol božji okrase!

Ivan Šorli.

